

Sygn. akt III KK 442/22

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **P. C.**

skazanego za przestępstwo z art. 158 § 3 k.k. w zb. z art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 października 2022 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt II AKA 181/19, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia listopada 2018 r., sygn. akt VI K 51/14,
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Zawarty w kasacji wniosek obrońcy skazanego P. C. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wstrzymanie, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k., wykonania zaskarżonego wyroku jest odstępstwem od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 k.k.w.). Zastosowanie wspomnianej instytucji może zatem nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem prawidłowości ustaleń i trafności rozstrzygnięć w nim zawartych.

Szczególne uprawnienie Sądu kasacyjnego wynikające z art. 532 k.p.k. wymaga potwierdzenia, że w sprawie zaistniały szczególne, nadzwyczajne względy

nakazujące pozbawienie w tym trybie prawomocnego wyroku atrybutu wykonalności. Powodem ku temu może być zasadność argumentacji przedstawionej na poparcie zarzutów kasacji, stwarzająca wysokie prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego. Okoliczność ta musi być jednak dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”, skoro procedowanie w oparciu o art. 532 k.p.k. następuje przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku nie uzasadnia odstępiania od wspomnianej na wstępie zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń.

Nie przesądzając oczywiście ostatecznego efektu wniesienia kasacji, który to nadzwyczajny środek zaskarżenia będzie stanowił przedmiot rozpoznania na rozprawie, Sąd Najwyższy – badając złożony w imieniu skazanego wniosek – nie stwierdził żadnych doniosłych okoliczności, które mogłyby spowodować nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania, a przez to przemawiać za zastosowaniem instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k.

Uzasadniając przedmiotowy wniosek obrona podniosła, że – ze względu na to, że zaskarżony wyrok musi zostać uchylony – wykonanie orzeczonej nim kary jest niewątpliwie przedwczesne, nie jest bowiem przesądzonym, że wyrok wydany po ponownym rozpoznaniu tej sprawy w zakresie podniesionym w kasacji będzie opiewał na bezwzględną karę pozbawienia wolności oraz, że utrzymany zostanie obowiązek spełnienia środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia. Tym samym wprowadzenie do wykonania kary pozbawienia wolności na mocy zaskarżonego kasacją wyroku należy uznać za nadmierną i niepotrzebną dolegliwość dla skazanego, jako że nie można wykluczyć, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd wymierzy oskarżonemu karę o charakterze wolnościowym.

Rzecz jednak w tym, że taka antycypacja nie ma – w ramach wstępnej oceny argumentacji kasacji – waloru pewności. Treść podniesionych pod adresem Sądu Apelacyjnego zarzutów nie prowadzi do niezbitego przekonania o zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Również materiały postępowania instancyjnego zestawione z ich oceną wyrażoną przez orzekające w sprawie Sądy

nie pozwalają – przynajmniej na aktualnym etapie procedowania – na wnioskowanie o nietrafności prawomocnego wyroku korzystającego przecież z domniemania jego zgodności z prawem. Także prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację postulował jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodzą dostateczne podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]